



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД**  
**Р1 452/2021**  
**26.08.2021. године**  
**Београд**

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Јањић, адвокат из ..., против туженог Друштво за заштиту пожара и пружање осталих услужних активности и подршке пословању „FULL-PROTECT“ ДОО Београд, чији је пуномоћник Милан Јанићијевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о сукобу надлежности између Вишег суда у Београду и Апелационог суда у Београду, у седници одржаној дана 26.08.2021. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

За суђење у овом спору стварно је надлежан Виши суд у Београду.

**Образложење**

Апелациони суд у Београду се решењем Гж 3388/21 од 25.06.2021. године огласио стварно ненадлежним за одлучивање о жалби туженог изјављеној против пресуде Другог основног суда у Београду П 396/19 од 20.11.2020. године и предмет уступио Вишем суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду.

Виши суд у Београду није прихватио стварну надлежност за одлучивање о изјављеној жалби па је предмет доставио овом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, у смислу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08..88/18) и члана 22. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр.72/2011, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/2014 и 87/18, у даљем тексту ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Виши суд у Београду.

У конкретном случају, основ спора је исплата накнаде за обављени рад по основу уговора о привременим и повременим пословима, који је закључен између туженог у својству наручиоца и тужиоца у својству извршиоца посла. Правноснажном пресудом усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име неисплаћених накнада за обављени рад исплати износ од 101.636,37 динара.

Рад обављен по таквом уговору не сматра се радом у радном односу, па зато потраживање тужиоца не потиче из радног односа да би се овај спор могао сматрати спором из радног односа на који се не примењују правила поступка у спору мале вредности.

Одредбом члана 23. став 2. тачка 3. Законом о уређењу судова прописано је да виши суд у другом степену, између осталог, одлучује о жалбама на пресуде основних судова у споровима мале вредности, док је одредбом чл. 24. став 1. тачка 3. истог закона прописано да апелациони суд одлучује о жалбама на пресуде основних судова у грађанскоправним споровима, ако за одлучивање о жалби није надлежан виши суд.

Одредбом члана 468. ЗПП прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредба члана 469. ЗПП прописује да не сматрају се споровима мале вредности спорови о непокретности, спорови из радних односа и спорови због сметања државине.

Пошто се у конкретном случају ради о спору мале вредности, то је Виши суд у Београду стварно надлежан да одлучује о жалби туженог, изјављеној против првостепене пресуде, сагласно члану 23. став 2. тачка 3. Закона о уређењу судова.

Сходно изложеном, на основу члана 22. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија  
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић